

Històries que ja són velles

Estranya unanimitat la que s'ha donat al PSOE aquests dies. Un minut després de les condemnes a José Barrionuevo i Rafael Vera s'han acabat les famílies, els sectors, els borrellistes, l'aparell, els guerristes, els renovadors, els integradors, els acostistes, els capitans, Esquerra Socialista i —probablement per innecessaris— els felipistes. Tal i com s'ensenya als legionaris, tots els socialistes han corregut com un sol home a pegar-se pels companys que els necessitaven.

El PSOE deu tenir uns tres-cents mil militants actius, als quals cal sumar un nombre molt superior de simpatitzants sense carnet i uns votants que mai no baixen dels vuit milions de persones. Doncs bé, des de l'Executiva Federal fins al darrer votant convençut no sembla que hi hagi ningú a qui se li hagi passat pel cap que —potser— el Tribunal Suprem té raó i que aquestes dues persones van dedicar temps i recursos públics a cometre delictes tan greus com un segrest. O almenys vull pensar això, no sigui que hi hagi un acord general entre tantes persones per considerar que un ministre de l'Interior pot segrestar a qui li sembli convenient durant el temps que cregui oportú i en el moment que li vingui bé.

Però, de tota manera, hi ha un altre element que crida poderosament l'atenció. El judici, protestes a banda, ha demostrat que una colla de policies que actuaven sota ordres directes dels seus comandaments van segrestar un ciutadà. I ningú no discuteix —ni tan sols els culpables— que aquesta acció va comptar amb el vist-i-plau, com a mínim, d'un govern civil i del màxim responsable del PSOE a Biscaia. Ni més ni menys. Doncs tot això no ha merescut el més mínim comentari per part de cap dirigent socialista, inclosos Rafael Vera i José Barrionuevo. Tant és així que el PSOE, de forma oficial, ha reconegut la vàlua de tots dos i els ha agraït els serveis que van prestar en el moment als interessos de la societat. Home, si José Barrionuevo no sabia res del que feien els governadors civils que tenia al seu càrrec, d'entrada és el pitjor ministre de l'Interior que es recorda, cosa que com s'ha comprovat ha acabat perjudicant molt la imatge dels

governos socialistes, per no parlar dels drets humans del ciutadà Segundo Marey, que encara somnia per les nits amb el funcionariat del Ministeri de l'Interior espanyol.

Un altre argument en defensa de Barrionuevo i Vera és que els governs de la UCD també van recórrer a la guerra bruta contra ETA i mai no se'ls ha demanat responsabilitats. Rafael Vera ha arribat a dir (en un gest que a ell li deu semblar alguna cosa similar a l'honor militar) que no pensa fer públic tot el que sap de les etapes anteriors a l'arribada dels socialistes al Ministeri de l'Interior. Però, això qui li ho ha d'agrair? Els antics responsables polítics que, pel que sembla, podrien haver delinquit impunement?, l'estat?, la societat? el PP?, els qui van militar a la UCD?, el Tribunal Suprem? Hem d'estar contents que els joves socialistes que van pujar al poder el

1982 enmig de l'entusiasme popular per un canvi real ocullessin les proves dels delictes que van trobar-se pels calaixos dels ministeris? No cal que Juan Carlos Rodríguez Ibarra ens recordi a tots que Manuel Fraga és el president de la Xunta de Galícia, ni que Martín Villa està engreixant el seu compte corrent com a president d'ENDESA, cal que Ibarra li recordi això mateix a Rafael Vera; que le convenci per acompanyar-lo al jutjat de guàrdia. És més, això mateix

va dir Manuel Fraga sense que se li notés la més mínima preocupació. És fàcil d'entendre que el PSOE estigui indignat perquè el primer ministre de l'Interior condemnat per crims d'estat sigui socialista, i més tenint en compte la història que ha arrossegat l'estat espanyol durant aquest segle. Però aquesta mateixa història els hauria d'haver ensenyat que la dreta no perdona els crims de l'esquerra, i menys quan està al poder. Els últims cent anys en aquest estat són plens de crims esgarrifosos comesos per governos autoritaris, que són els que han estat més temps al poder. Doncs, tot i sabent això, només es recorda un govern que trontollés per un afer d'aquest tipus. Va ser justament, el govern de Manuel Azana, assetjat per la CEDA a causa de l'episodi de Casas Viejas. I el PSOE tenia ministres en aquell govern. Ho haurien hagut de recordar.

“La història hauria d'haver ensenyat als socialistes que la dreta no perdona els crims de l'esquerra, i menys quan està al poder.”